

Sygn. akt VIII C 1902/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2018 w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko M. D. z domu K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1902/18

UZASADNIENIE

W dniu 28 czerwca 2017 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej M. D. powództwo o zasądzenie kwoty 931,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, uzasadniając swoje żądanie nabyciem w/w wierzytelności, obejmującej niezapłacone czesne za naukę, od Wyższej Szkoły (...) w Ł., której studentem była pozwana. **(pozew k. 4-5)**

Zarządzeniem z dnia 4 września 2017 roku stwierdzono w sprawie brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, z uwagi na brak możliwości zidentyfikowania nr PESEL pozwanej, a następnie postanowieniem z dnia 11 września 2017 roku postępowanie w sprawie zostało zawieszono, na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. W piśmie procesowym z dnia 6 czerwca 2018 roku pełnomocnik powoda wskazał, że pozwana nosi nazwisko D., a ponadto podał datę urodzenia pozwanej, co umożliwiło weryfikację jej nr PESEL, a następnie w dniu 26 czerwca 2018 roku Sąd podjął zawieszono postępowanie w sprawie. **(zarządzenie k. 60, k. 62, postanowienie k. 63, pismo procesowe k. 65-66, postanowienie k. 76, zarządzenie k. 81)**

Na rozprawie w dniu 24 października 2018 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. Mając powyższe na uwadze, Sąd wydał wyrok zaoczny. **(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 85)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 lipca 2008 roku pozwana zawarła umowę z Wyższą Szkołą (...) w Ł. (późniejszą (...) w Ł.), na mocy której uczelnia zobowiązała się do prowadzenia zajęć dydaktycznych i organizowania egzaminów, zaś pozwana zobowiązana była do wniesienia określonych opłat, w tym czesnego. Wysokość czesnego za dany rok akademicki została określona zarządzeniem Kanclerza Uczelni przed jego rozpoczęciem. Ponadto w umowie zastrzeżono, że czesne jest opłatą roczną z tym, że jego płatność może być rozłożona na równe raty miesięczne, termin regulowania raty czesnego za dany miesiąc upływa wówczas 10-go każdego miesiąca. Opłata czesnego mogła też być dokonana jednorazowo w terminie do 10 października lub w dwóch ratach semestralnych uiszczanych w terminach do 10 października i 10 marca w zamian za ulgi określone w Regulaminie Opłat WSIInf. Pozwana nie zapłaciła następujących kwot: 0,40 zł tytułem czesnego za wrzesień 2009 roku (które było płatne do 10 września 2009 roku), 500 zł tytułem czesnego za październik 2009 roku (które było płatne do 10 października 2009 roku). **(kserokopia umowy k. 37, kserokopia decyzji o przyjęciu na studia k. 36, kserokopia potwierdzenia odbioru legitymacji i indeksu oraz złożenia ślubowania k. 38, kserokopia uchwał, zarządzeń, cenników, odpisu z rejestru, statutu uczelni i regulaminu studiów k. 17-33, k. 39-53, kserokopia decyzji o skreśleniu z listy studentów k. 54, kserokopia tabeli zadłużenia k. 50-51, kserokopia wezwania do zapłaty k. 55-56).**

W dniu 19 stycznia 2017 roku pomiędzy (...) w Ł. a powodem została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, m.in. także tej wyżej wymienionej w łącznej kwocie 500,40 zł wobec pozwanej. **(kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności z załącznikiem k. 34-35, okoliczności bezsporne).**

Pomimo wcześniejszego wezwania do zapłaty, pozwana do dnia wyrokowania nie uregulowała dochodzonego przedmiotowym powództwem zadłużenia. **(kserokopia wezwania do zapłaty k. 55, potwierdzenie nadania k. 56, okoliczności bezsporne).**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, które nie budziły wątpliwości, co do prawdziwości, ani rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwana zawarła umowę z uczelnią wyższą, na podstawie której zobowiązała się do zapłaty na rzecz uczelni określonych kwot. Pozwana nie zapłaciła dochodzonej pozwem należności, co zostało wykazane załączonymi do pozwu dowodami z dokumentów, jednakże powództwo nie może być uwzględnione, z uwagi na przedawnienie dochodzonych roszczeń.

W przedmiotowej sprawie, zawarcie umowy między uczelnią (pierwotnym wierzycielem) a pozwaną miało miejsce w dniu 30 lipca 2008 roku. Należy zatem pamiętać, że w przypadku umowy o świadczenie usług edukacyjnych i wynikających z niej roszczeń w stanie prawnym obowiązującym do dnia 1 października 2014 roku brak jest możliwości wyodrębnienia istotnych elementów takiej umowy, które zostałyby wystarczająco uregulowane w określonym akcie prawnym, a w szczególności nie zostały one wskazane w ustawie o szkolnictwie wyższym z 1990 roku, ponadto kwestia ta nie została uregulowana w ustawie z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. 2012, poz. 572 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2014 roku. Dopiero ustawą z dnia 11 lipca 2014 roku – o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2014, poz. 1198) wprowadzono przepis art. 160a, w którym w szerszym zakresie uregulowano umowę o świadczenie usług edukacyjnych.

Wszelkie wątpliwości w zakresie terminu przedawnienia roszczenia o opłatę za studia rozviała zresztą uchwała Sądu Najwyższego w tym przedmiocie, z dnia 8 grudnia 2017 roku, wydana w sprawie III CZP 74/17. W uchwale tej Sąd Najwyższy stwierdził jednoznacznie, że artykuł 160a ust. 7 ustawy z 27 lipca 2005 roku - Prawo o szkolnictwie wyższym (t.j. Dz.U. 2016, poz. 1842 ze zm.), który wszedł w życie w dniu 1 października 2014 roku, określa trzyletni termin

przedawnienia roszczeń o opłatę za studia, wynikających z umów o warunkach odpłatności za studia, a art. 32 ustawy z 11 lipca 2014 roku o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1198 ze zm.), przewiduje, usuwając występujące w tym względzie wątpliwości, że w takim samym terminie roszczenia te przedawniały się też przed wejściem w życie art. 160a ust. 7 Prawa o szkolnictwie wyższym; tym samym wyłączone jest stosowanie w związku z wejściem w życie art. 160a ust. 7 Prawa o szkolnictwie wyższym normy intertemporalnej wyrażonej w art. XXXV pkt 2 (...).

Należało zatem przyjąć, że przedmiotowe roszczenie podlegało 3-letniemu terminowi przedawnienia.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenia dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia są roszczeniami majątkowymi przysługującymi przeciwko konsumentowi, przy czym jak wskazano wcześniej przedawniają się one z upływem lat 3.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Roszczenia dochodzone przedmiotowym powództwem stały się wymagalne odpowiednio: 10 września 2009 roku i 10 października 2009 roku, co było niesporne. W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. Powód wytoczył powództwo o zasądzenie powyższych roszczeń pieniężnych dopiero w dniu 28 czerwca 2017 roku, a zatem po upływie 3-letniego terminu przedawnienia każdego z roszczeń, który upływał odpowiednio w dniu: 11 września 2012 roku i 11 października 2012 roku.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwana zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W ocenie Sądu, powód nie może w przedmiotowej sprawie powoływać się ani na okoliczność, że termin przedawnienia jest 3-letni, czyli stosunkowo krótki, gdyż niweczyłoby to cel instytucji przedawnienia oraz wolę ustawodawcy. Powód nie może się także powoływać na okoliczność, że od upływu terminu

przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia nie upłynął długi czas, gdyż minęło w tym zakresie aż 5 lat. W sprawie nie stwierdzono by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miała na to jakikolwiek wpływ sama zobowiązana.

Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150).

Mając zatem na uwadze treść przepisu art. 117 § 2¹ k.c., Sąd oddalił powództwo w całości, jako że dochodzone roszczenia uległy przedawnieniu, co Sąd był obowiązany rozważyć z urzędu, zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.